

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 9Csp/170/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7919204634
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Zahorčák
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2021:7919204634.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov sudcom JUDr. Martinom Zahorčákom v spore žalobcu: L. W., P. XX.XX.XXXX, Y. X. D. XXX/XX, L., proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova č. 25, Bratislava, právne zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho č. 16, Bratislava, o určenie neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru a iné, takto

rozhodol:

I. Určuje, že Dohoda o zrážkach zo mzdy k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.05.2015 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná.

II. Určuje, že úver poskytnutý zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.05.2015 je bezúročný a bez poplatkov.

III. Zrušuje uznesenie Okresného súdu Trebišov zo dňa 05.11.2019, sp. zn.: 9Csp/170/2019.

IV. Žalobcovi nepriznáva nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 14.10.2019 domáhal toho, aby súd určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.05.2015, uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná. Zároveň sa domáhal určenia, že úver poskytnutý zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.05.2015 je bezúročný a bez poplatkov. Spolu so žalobou žalobca žiadal, aby súd nariadil neodkladné opatrenie, ktorým by žalovanému uložil povinnosť zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy do právoplatného skončenia veci samej o neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy a uloženia povinnosti žalovanému oznámiť zamestnávateľovi žalobcu ELEKTROCONNECT, s.r.o., so sídlom Kpt. Nálepku 11, 075 01 Trebišov, IČO: 36 598 208, aby upustil od vykonávania zrážok zo mzdy v zmysle predmetnej dohody o zrážkach zo mzdy, až do právoplatného skončenia konania vo veci samej o neplatnosť Dohody o zrážkach zo mzdy.

2. Tunajší súd uznesením sp. zn.: 9Csp/170/2019 zo dňa 05.11.2019 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil žalovanému povinnosť zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.05.2015, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným, do právoplatného skončenia konania vo veci samej o neplatnosť Dohody o zrážkach zo mzdy. Žalovanému súd uložil povinnosť oznámiť zamestnávateľovi žalobcu: ELEKTROCONNECT, s.r.o., so sídlom Kpt. Nálepku 11, 075 01 Trebišov, IČO: 36 598 208, aby upustil od vykonávania zrážok zo mzdy v zmysle predmetnej Dohody o zrážkach zo mzdy, až do právoplatného skončenia konania vo veci samej o neplatnosť Dohody o zrážkach zo mzdy.

3. Žalobca odôvodnil žalobu tým, že so žalovaným uzavrel zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá je podľa neho formulárová, typová, predtlačená spotrebiteľská zmluva. Žalobca považuje zmluvu za problematickú, nakoľko obsahuje neprijateľné podmienky a ustanovenia v rozpore s § 54 ods. 1 a inými kogentnými ustanoveniami zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov - Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), (dohoda o zrážkach zo mzdy zmluvné pokuty, a pod). Súčasťou typovej formulárovej zmluvy, ktorej znenie bolo vopred pripravené zo strany žalovaného ako veriteľa je aj Dohoda o zrážkach zo mzdy. Žalobca uviedol, že na veci má naliehavý právny záujem na určení neplatnosti právneho úkonu. Deklarovaním neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy žalovaný stratí akúkoľvek legitimitu na použitie tohto kontroverzného zabezpečovacieho úkonu v spotrebiteľských právnych veciach. Vyrieši sa tým (ne)prístupnosť Dohody o zrážkach zo mzdy čo do základu právnej otázky, čím judikatúra odôvodňuje naliehavý právny záujem (6Cdo 192/2010, 1Cdo 91/2006). Taktiež navrhuje určenie, že Dohoda o zrážkach zo mzdy predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 3,4 OZ. Hrubá nerovnováha je daná z vyššie uvedených dôvodov tým, že veriteľovi umožňuje svojvoľné určenie výšky dlhu a postihnutie majetku. Je nesporné, že zrážky zo mzdy zvlášť na plnenia z nekalých podmienok citlivo zasiahnu do sociálnej sféry spotrebiteľa a jeho rodiny, a preto sú akceptovateľné iba zrážky zo mzdy v exekúcii, v rámci ktorej súd dohliadne v rámci princípu ochrany povinného na neprimeranosť. Žalobca poukázal na nález ÚS SR, sp. zn.: III. ÚS 107/07. Žalobca ďalej uviedol, že uzatvorenie dohody o zrážkach zo mzdy je typickým úkonom, ktorý do právnych vzťahov medzi dodávateľmi (veriteľmi) a spotrebiteľmi (dlžníkmi) vnáša nerovnováhu, nakoľko veriteľ môže na základe takejto dohody vykonávať zrážky, pričom dlžník disponuje len minimálnymi možnosťami obrany proti takémuto výkonu. Spotrebiteľské právne vzťahy sú charakteristické tým, že ich účastníkmi sú subjekty, ktoré si v zásade nie sú rovné. Dodávateľ ako profesionál disponuje znalosťami a možnosťami, ktoré spotrebiteľ ako laik nemá a práve z tejto úvahy vychádza zvýšená miera ochrany spotrebiteľa, ako slabšej strany a značný katalóg povinností dodávateľov a práv spotrebiteľov. Právne predpisy sa snažia túto nerovnováhu kompenzovať tým, že spotrebiteľovi priznávajú zvýšenú ochranu a limitujú možnosti konania veriteľa. Osobitne treba venovať pozornosť aj skutočnosti, že výkon zrážok iniciuje veriteľ, ako subjekt s opačnými záujmami ako je jeho dlžník, teda inak povedané, veriteľ má záujem na tom, aby dlžník zaplatil čo najviac. Rozsah skutočného záväzku dlžníka v okamihu, kedy veriteľ predloží dohodu platiteľovi mzdy navyše môže byť sporný, najmä s poukazom na skutočnosť že veritelia často požadujú zaplatiť aj prostriedky, na ktoré nemajú nárok - napr. neprimerané sankcie, pokuty, poplatky, či úroky, na ktoré s poukazom na možné vady zmluvy nemusia mať nárok. Využitím dohody o zrážkach zo mzdy je tak spotrebiteľ vystavený svojvôli veriteľa a stráca možnosť namietat legitímnosť svojho dlhu. Vzhľadom na uvedené žalobca poukázal na to, že žalovaný sa vo výzve adresovanej jeho zamestnávateľovi domáha splatenia dlhu vo výške 1.213,98 Eur, ktorý sa skladá z vyplatenej čiastky a zmluvnej odmeny pôžičky/úveru v sume 1.213,44 Eur, plus ostatné záväzky klienta za omeškanie v sume 0,54 Eur. Žalobca dal do pozornosti skutočnosť, že podľa dojednania 5. Zmluvy o spotrebiteľskom by mal žalovanému zaplatiť celkovú čiastku v súvislosti s úverom vo výške 1.191,12 Eur. Z vyššie uvedeného je podľa názoru žalobcu zrejmé, že žalovaný si jednostranne diktuje výšku jeho dlhu vyplývajúceho z poskytnutého úveru, bez právneho dôvodu, bez akéhokoľvek opodstatnenia, podľa jeho názoru až hraničiaceho s úžerou. Z tohto dôvodu je žalobca toho názoru, že uzatvorenie Dohody o zrážkach zo mzdy spolu s úverovou zmluvou by malo byť klasifikované ako neprijateľná zmluvná podmienka a ako taká je táto dohoda neplatná. Ďalej žalobca poukázal na Rozsudok Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 5Co/934/2015. S poukazom na citovaný rozsudok bol žalobca toho názoru, že veriteľ sa nesmie domáhať výkonu zrážok na základe dohody o zrážkach zo mzdy, ktorú uzatvorí s dlžníkom už pri uzatvorení úverovej zmluvy, nakoľko v tomto okamihu nie je jasný rozsah záväzku dlžníka v okamihu, kedy túto dohodu bude predkladať platiteľovi mzdy dlžníka a je možné, že takouto dohodou si veriteľ bude nárokovať aj zaplatenie plnení, na ktoré nemá platný právny nárok. Iná situácia by nastala, ak by strany uzatvorili úverovú zmluvu, dlžník dlh neplatil, následne veriteľ vyčísli dlh, s týmto vyčíslením by dlžník súhlasil a ako zábezpeku splatenia dlhu by podpísal takúto dohodu. Podľa názoru žalobcu, ak má byť Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov, súdmi akceptovaná, mala by byť výsledkom zmluvnej autonómie strán a slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Žalovaný ako veriteľ formulárovou zmluvou do prejavu vôle žalobcu k uzavretej zmluve o úvere, o uzavretie ktorej mal záujem, zahrnul bez ďalšieho uzavretie dohody o zrážkach zo mzdy. Na uvedenom nemení nič ani tá skutočnosť, že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov bola uzatvorená na samostatnom tlačíve. Toto tlačívo malo typový formulárový charakter, ktorý žalobca nemohol ovplyvniť. Uvedené zmluvné dojednanie tak vnucuje žalobcovi ako spotrebiteľovi určité správanie, konanie, pričom tým zvýhodňuje poskytovateľa služby ako príjemcu plnenia, čím je spôsobená nerovnováha zmluvných strán v neprospech spotrebiteľov. Žalovaný síce deklaruje v znení dohody možnosť odmietnuť uzavretie tejto Dohody tým, že ju Dlžník nepodpíše, avšak ako vyplýva

z bežnej praxe pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, veritelia poskytujú úvery iba v tom prípade, že spotrebiteľ zároveň podpíše aj dohodu o zrážkach zo mzdy. Tak tomu bolo aj v tomto konkrétnom prípade. Z vyššie uvedeného možno preto dospieť k názoru, že predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa a je v rozpore s § 53 OZ. K určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobca uviedol, že účelom právnej úpravy tak, ako je špecifikovaná v zákone č. 129/2010 Z.z. v znení neskorších predpisov - o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“), je podľa jeho názoru poskytnutie náležitej ochrany spotrebiteľovi. Za týmto účelom je povinnosťou dodávateľa splniť si zákonnú povinnosť a v zmluvách o spotrebiteľských úveroch uvádzať údaje, tak ako sú špecifikované v § 9 ods. 2 ZoSÚ. Pre prípad nesplnenia takejto povinnosti, tak ako je to zrejme z § 11 je poskytnutý spotrebiteľský úver nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca poukázal na § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ a tvrdí, že Zmluva neobsahuje dojednanie o odplate vyžadované citovaným ustanovením. Žalobca ďalej poukázal na § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ a je toho názoru, že žalovaný do RPMN mal zahrnúť mesačné splátky Dohody o poskytovaní služieb. Žalobca uvádza, že pokiaľ chcel úver získať, musel na takúto Dohodu o poskytovaní služieb pristúpiť. Žalovaný mu poskytol úver vo výške 870 Eur, ktorý mal zaplatiť v 36 mesačných splátkach vo výške 50,56 Eur a zaplatiť žalovanému poplatok za poskytnutie úveru vo výške 87 Eur. Celkom tak mal žalovanému zaplatiť sumu 1.907,16 Eur. V Zmluve je pri úvere uvedená RPMN vo výške 26,68 %. Žalobca je toho názoru, že tento údaj je uvedený nesprávne. Na základe výpočtu s použitím internetovej kalkulačky pri úvere vo výške 870 Eur, 36 mesačných splátkach vo výške 50,56 Eur a uhradenom poplatku za poskytnutie úveru vo výške 87,00 Eur je zrejme, že RPMN z poskytnutého úveru je vo výške 89,69 %. V zmluve o úvere je dojednané RPMN vo výške 26,68 %, preto je v zmluve nesprávne uvedená výška RPMN v neprospech spotrebiteľa. Žalobca uviedol, že žalovaný mu neposkytol úver vo výške 870 Eur ako je v zmluve dojednané, ale vo výške 783 Eur. Žalovaný si v zmysle zmluvného dojednania Čl. 10. (ktoré žalobca považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku) započítal poplatok za poskytnutie úveru vo výške 87 Eur s celkovou výškou úveru 870 Eur a vyplatil mu úver vo výške 783 Eur. Z uvedeného je podľa názoru žalobcu zrejme, že v zmluve chýba obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ, a to celková výška úveru, resp. je uvedená nesprávne, v neprospech žalobcu - spotrebiteľa. V uzatvorenej zmluve o úvere nie je uvedený údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ktorý sa vyžaduje podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, keď lehota splatnosti je uvedená ako: „Splatnosť úveru (počet splátok): 36“. Žalobca je toho názoru, že takéto určenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nemožno považovať za súladné s dotknutým ustanovením ZoSÚ, keď významom tohto ustanovenia bolo, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť svojej povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vyžaduje sa teda presná časová, dátumová, špecifikácia konečnej splatnosti úverov, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov. Pokiaľ teda samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru, nemožno mať zato, že tento nedostatok možno nahradiť apelovaním na potencionálnu aktivitu spotrebiteľa vedúcu k určeniu konečnej splatnosti spotrebiteľského úvere matematickými operáciami z iných spotrebiteľskej zmluve dostupných údajov. Žalobca má za to, že konečná splatnosť spotrebiteľského úveru musí byť určená konkrétnym časovým okamihom zreteľne. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia krajských súdov, a to rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Co/315/2012 zo dňa 10.12.2012, sp. zn. 17Co/151/2012 zo dňa 19.09.2012, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/101/2013 zo dňa 22.05.2013. Zákonodarca požiadavku na uvádzanie konkrétneho dátumu konečnej splatnosti úveru zaviedol s cieľom zvyšovania informovanosti spotrebiteľov. Podľa názoru žalobcu je v zmysle citovaného zákonného ustanovenia nevyhnutné, aby bol v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedený osobitný údaj o dátume /deň, mesiac, rok/, kedy je splatná posledná splátka, teda uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru. Nie je postačujúce pokiaľ sa termín splatnosti dá vyvodiť z iných ustanovení zmluvy. Povinnosť uvádzať túto obligatórnu náležitosť zmluvy bola súdmi už viackrát judikovaná (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/286/2014 zo dňa 27.5.2014, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/1201/2015 zo dňa 13.1.2016, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/1546/2014 zo dňa 22.10.2015, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/457/2015 zo dňa 23.3.2016). Jedná sa o rozhodnutia súdov vyšších inštancií, pričom všeobecné súdy na takomto výklade citovaného ustanovenia zotrvali ako vyplýva z novšej judikatúry, napr. z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/122/2017 zo dňa 12.12.2017, rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/225/2017 zo dňa 26.10.2017, rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/66/2017 zo dňa 16.8.2017. Žalobca má za to, že predmetný úver by mal byť súdom považovaný za bezúročný a bez poplatkov, pričom je postačujúce, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba čo i len jedna z podstatných (obligatórnych) náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predpísaných ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ. Žalobca trvá na tom, že so

žalovaným uzavrel spotrebiteľskú zmluvu, keďže nemal možnosť individuálne zmluvu pripomenkovať, ale pre získanie úveru musel prijať vopred pripravenú zmluvu žalovaným. Ako spotrebiteľ je slabšou zmluvnou stranou, či už z dôvodu informovanosti alebo vyjednávacej pozície pri pokuse dosiahnuť zmenu už vopred naformulovanej zmluvy.

K žalobe pripojil Žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typ/Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, č. zmluvy (VS): XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.05.2015, Dohodu o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.05.2015, Žiadosť o vykonávanie zrážok zo mzdy zo dňa 11.07.2016.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že vo vzťahu k žalobe o určenie namieta jej neprípustnosť v zmysle ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. v znení neskorších predpisov - Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Žalobca sa podanou žalobou sčasti domáha určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, teda právneho úkonu. Právne úkony sú v zmysle právnej teórie, ako aj rozhodovacej praxe súdov, právnymi skutočnosťami. Určovacia žaloba je v zmysle ustanovení CSP v znení účinnom ku dňu podania žaloby ohľadne právnej skutočnosti prípustná len vtedy, ak to ustanovuje osobitný predpis (t.j. osobitný zákon musí určiť, že takéto konanie je dovolené, napríklad konanie o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru, konanie o neplatnosť dobrovoľnej dražby, kde príslušné predpisy výslovne takéto typ určovacej žaloby predpokladajú). Podaná žaloba je neprípustná podľa § 137 písm. c) CSP (žalobca sa nedomáha určenia práva) a je neprípustná aj podľa písmena d) uvedeného ustanovenia (žiadny osobitný zákon takéto typ žaloby v čase jej vyhotovenia a podania neupravoval). V danom prípade pritom predmetná žaloba nepochybne spadá do vymedzenia, a teda aj pod režim, žalób podľa § 137 písm. c) a d) CSP, a pre jej prípustnosť sa tak vyžaduje, aby bol pri nej odôvodnený a preukázaný aj naliehavý právny záujem na požadovanom určení, resp. aby takéto naliehavý právny záujem alebo jej zmysluplná právna možnosť (potreba takého určenia) vyplývala z osobitného predpisu. V zmysle § 131 CSP žaloba slúži (žalobcovi) na uplatnenie súdnej ochrany jeho ohrozeného alebo porušeného práva, avšak z predloženej žaloby nie je zrejmé (súdnej) ochrany, ktorého svojho konkrétneho (hmotného) subjektívneho práva a prečo sa žalobca osobitným určovaním neprijateľnosti zmluvnej podmienky v tomto súdnom konaní vlastne domáha. Ak ide iba o požiadavku, aby súd autoritatívne bez ďalších osobitných dôvodov resp. právneho záujmu - vyplývajúcich napr. z nejakých dôležitých individuálnych okolností veci - deklaroval to, čo vyplýva (v prípade naplnenia hypotézy právnej normy) priamo zo zákona, nie je zrejmé na ochranu akého ohrozeného alebo porušeného práva žalobcu by to malo slúžiť (bez požadovaného rozhodnutia žalobcovi nehrozí žiadna ujma na jeho právach, ich premlčanie, alebo preklúzia).

K Dohode o zrážkach zo mzdy žalovaný uviedol, že je zákonným spôsobom zabezpečenia pohľadávky, pre uplatnenie ktorej sa žiadne súdne rozhodnutie o pohľadávke nevyžaduje ani nepredpokladá. Žalovaný uvádza, že prostredníctvom dohody o zrážkach zo mzdy sa pristupuje k splneniu povinnosti dlžníka, t. j. k úhrade splátok úveru. Podstatou dohody o zrážkach zo mzdy je, že platiteľ mzdy dlžníka uhradza na základe dlžníkovho súhlasu (vyjadreného v Dohode o zrážkach zo mzdy) jeho splatný dlh pomocou zrážok zo mzdy, a tieto poukazuje na účet veriteľa, čím sa spláca veriteľova pohľadávka. Veriteľovi vzniká právo použiť tento inštitút, len čo sa pohľadávka stala splatnou. Na jeho použitie sa neviaže schválenie rozhodnutím súdu, ani žiadna súdna kontrola, ale existencia právnej skutočnosti, napr. porušenie povinnosti vyplývajúcej zo zmluvy, v tomto prípade nesplácanie dohodnutých splátok. Tento zabezpečovací inštitút nebol zo spotrebiteľského práva zákonodarcom vylúčený ako neprípustný, ako sa napr. stalo pri zabezpečovacom prevode práva k nehnuteľnosti (platí tzv. teória racionálneho zákonodarstva). Predformulované znenie spotrebiteľských dokumentov je prirodzenou súčasťou úverových produktov a všeobecne všetkých spotrebiteľských vzťahov. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súd ČR vo veci III. ÚS 3725/13 zo dňa 10.4.2014. Žalovaný rovnako popiera tvrdenia žalobcu o rozpore tohto zabezpečovacieho prostriedku s právom Európskej únie. Žiadne ustanovenie únijného práva neupravuje výkon zrážok, regulácia tohto inštitútu ponecháva výlučne na vôli vnútroštátneho zákonodarcu. Neexistuje ustanovenie, ktoré by túto otázku riešilo. V dôsledku toho je potom vecou vnútroštátneho zákonodarcu, aby si sám stanovil podmienky, za akých je použitie tohto hmotnoprávneho inštitútu možné alebo nie. To vyplýva aj zo smernice. Ak teda Národná rada Slovenskej republiky ako jediný zákonodarný orgán určila, že dohoda o zrážkach zo mzdy je naďalej zákonným spôsobom zabezpečenia pohľadávky, potom je každý takýmto rozhodnutím zákonodarcom viazaný. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu v tom smere, že neexistuje žiadne súdne rozhodnutie, ktoré by uložilo povinnosť plniť a zamestnávateľ je povinný vykonávať zrážky z jeho mzdy, k tomu žalovaný osobitne uvádza nasledujúce: Tento názor žalobcu vychádza z pripomienok Európskej komisie vo veci sp. zn. C-30/12, pričom ide iba o názor tohto orgánu, ktorý sa zatiaľ v rozhodovacej

praxi SDEÚ neprejavil. Napriek tomu, že tieto pripomienky sú z 02.05.2012 a slovenský zákonodarca ich mal k dispozícii, nedošlo v samotnej úprave zrážok zo mzdy a jej uplatnenia uvedenej v § 551 OZ k žiadnej zmene, z čoho vyplýva, že tam uvedenú úpravu považuje zákonodarca za zákonnú a súladnú aj s právom EÚ. Následne žalovaný poukázal na rozhodnutie C-34/13 SDEÚ. Z uvedeného rozhodnutia podľa názoru žalovaného je zrejmé, že SDEÚ pri inom zabezpečovacom inštitúte, a to záložnom práve uviedol, že jeho mimosúdny výkon je prípustný. Rovnako to podľa procesného súdu platí aj pri ďalšom zabezpečovacom inštitúte, a to dohode o zrážkach zo mzdy, ktorá v § 551 OZ nepredpokladá, že zamestnávateľ je povinný vykonávať zrážky na základe súdneho rozhodnutia, preto takúto povinnosť mimo zákon konštruovať iba na základe požiadavky žalobcu nemožno. Žalobca ako prvý podpísal znenie dohody o zrážkach zo mzdy a takto podpísaný návrh predložil žalovanému. Z podaného návrhu nie je zrejším žiadny dôvod, pre ktorý žalobca tvrdí skutočnosti odporujúce ním predloženej dohode o zrážkach zo mzdy. Z dohody o zrážkach zo mzdy vyplýva poučenie o dobrovoľnosti uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy, akou formou môže žalobca odmietnuť uzavretie a čo je dôsledkom uzavretia dohody. Uvedené sa nachádza hneď v úvodných ustanoveniach, a zároveň mu predchádza text „Text dohody si pred jej podpísaním pozorne prečítajte.“ Rovnako aj poučenie o dôsledkoch uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy je v texte zvýraznené práve pre to, aby priemerne opatrná osoba konajúca s rozumne očakávateľnou mierou obozretnosti si pri prvom pozretí textu dohody o zrážkach zo mzdy všimla uvedené skutočnosti. Hoci zákon vyžaduje uviesť dohodu o zrážkach zo mzdy len na samostatnom liste, s uvedením poučenia a s tým, že jej uzavretie nie je povinnosťou, žalovaný sa aj uvedením v texte snažil graficky zvýrazniť upozornenie nielen na dôležitosť prečítania textu, ale aj na obsah poučenia o dôsledkoch uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy. Zároveň hneď v prvom a druhom bode dohody o zrážkach zo mzdy sa opakuje informácia o tom, že uzavretie dohody o zrážkach zo mzdy nie je povinné a ako môže dlžník „odmietnuť“ jej uzavretie. S prihliadnutím na tvrdenia uvádzaného žalobcom nie je pritom možné zistiť, že by žalobca poprel možnosť prečítania si dohody o zrážkach zo mzdy či samotné prečítanie, možnosť odmietnuť uzavretie dohody o zrážkach zo mzdy či akékoľvek námietky nasledujúce po jej uzavretí. Uzavretá dohoda o zrážkach zo mzdy spĺňa všetky podmienky, ktoré určil zákon č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov - o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „ZoOS“), teda dohoda o zrážkach zo mzdy bola vždy uzavretá na samostatnom liste, dohodu o zrážkach zo mzdy žalobca uzavrieť nemusel. Žalovaný tieto skutočnosti opakovanne v jej texte uviedol, a to priamo v prvých dvoch bodoch a aj s informáciou o tom, ako odmietnutie môže vykonať. Dohoda o zrážkach zo mzdy obsahuje poučenie aj o dôsledkoch jej uzavretia, teda čo dohoda znamená, aké má následky, kedy sa zrážka zo mzdy vykonáva, že už nie je potrebný ďalší súhlas dlžníka a že takýto súhlas udeľuje priamo podpísaním dohody, že nie je potrebné žiadne súdne rozhodnutie a že vykonávaním zrážok zo mzdy dochádza k postupnému splácaniu pohľadávky. Tvrdí, že táto informácia je nielen korektná (uvádza všetky skutočnosti a dôsledky), ale postačujúca k tomu, aby si priemerne uvažujúci čitateľ urobil dostatočný úsudok o dôsledkoch jej uzavretia. Žalovaný poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 6Co/142/2016 - 86 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 4Co/236/2016 - 63 zo dňa 25. mája 2016. Podporným pilierom je aj skutočnosť, že žalobca obsah takto uzavretej dohody ani následne nespochybňoval, iné začal tvrdiť až dodatočne v tomto konaní. Spochybňovanie vlastného dobrovoľného konania a dovolávanie sa prospechu z toho nenachádza oporu v žiadnom právnom predpise. Citované ustanovenie OZ pri výklade písomného právneho úkonu určuje v podstate dva podstatné prvky výkladu, kedy sa má prihliadať na vôľu toho, kto právny úkon urobil (prvý prvok), pokiaľ táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom (druhý prvok). Z hľadiska výkladu daného ustanovenia, a tiež podstaty slovného vyjadrenia právneho úkonu je teda zrejmé, že druhý prvok zákonodarca považuje za základný pri interpretácii právneho úkonu. Vôľu konajúceho subjektu síce neponecháva stranou, ale (keďže ide o vnútorný psychický stav konajúcej osoby) práve do úvahy berie jej vonkajší prejav. Dohoda o zrážkach zo mzdy nebola súčasťou žiadnej inej zmluvy, ale predstavuje individuálne dojednaný právny úkon.

Žalobca v podanej žalobe tvrdí, že mu bol poskytnutý úver v menšej sume, a to 783 Eur. Žalovaný popiera uvedené tvrdenie, pretože odporuje uzavretej zmluve a poukázal na článok 2., bod 2.5. zmluvných dojednaní Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu a článok 10., bod 10.1. zmluvných dojednaní. Žalobca neuhradil poplatok za poskytnutie úveru platbou na účet alebo v hotovosti. Jeho uhradenie formou započítania sa tak udialo z pohľadávky na vyplatenie úveru, čo znamená že namiesto uhradenia poplatku v hotovosti/ vkladom na účet došlo k uhradeniu započítaním z prostriedkov úveru. Ide o rovnakú situáciu, kedy by žalovaný vyplatil žalobcovi sumu úveru 870 Eur a ten (žalobca) by obratom uhradil sumu poplatku za poskytnutie úveru. Poskytnutie úveru predstavuje z právneho hľadiska splnenie záväzku veriteľa poskytnúť úver. Žiadna právna úprava neurčuje, že pojem „poskytnutie úveru“ je rovnocenný či dokonca synonymom „vyplatenia úverových peňažných prostriedkov“.

Poskytnutím úveru sa v zmysle právnej úpravy a tiež ustálenej obchodnej praxe (vrátane bankovej i nebankovej) rozumie nielen vyplatenie prostriedkov úveru (v hotovosti, na účet a podobne), ale každá zákonom uznaná forma splnenia záväzku - teda aj započítanie. Žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. Obdo V 47/2001 (ZSP 8/2004). Poskytnutím úveru sa teda rozumie úkon, ktorým sa splní záväzok poskytovateľa úveru uvoľniť peňažné prostriedky spôsobom a vo forme, ktorá je medzi stranami dohodnutá. Žalobca vyššie uvedenou argumentáciou napáda závery, kedy sa berie výška úveru ako výsledná suma poskytnutých finančných prostriedkov. To, že žalobcovi bola na účet poukázaná nižšia suma, ako je uvedené v zmluve, nie je spôsobené tým, že by mu bol poskytnutý nižší úver, ako bol dohodnutý a ako vyplýva z uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere, ale skutočnosťou, že zmluvné strany sa dohodli na započítaní poplatku za poskytnutie úveru so sumou úveru - táto skutočnosť vyplýva zo samotného obsahu zmluvy.

Žalobca v podanej žalobe tvrdí, že v uzavretej zmluve je uvedený nesprávny údaj o celkových nákladoch, resp. že je potrebné vychádzať z toho, že súčasťou týchto celkových nákladov má byť odmena za dohodu o poskytovaní služieb. Tieto tvrdenia žalobcu sú v rozpore so ZoSÚ v znení platnom a účinnom ku dňu 28.05.2015. Dohoda o poskytovaní služieb nebola ani podmienkou pre získanie úveru, a ani predpokladom pre uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Táto skutočnosť nebola sporná ani v čase uzavretia zmluvy, a ani následne (počas doby takmer 3 rokov). V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoR/5/2016. Z podanej žaloby nevyplýva okrem všeobecných a paušalizovaných tvrdení jediná skutočnosť, pre ktorú by odmena podľa dohody o poskytovaní služieb mala byť súčasťou celkových nákladov. Samotné poskytovanie služieb pritom vo viacerých prípadoch predpokladá iniciatívne konanie dlžníka (napr. odklad splátok), u iných je zase logické, že ich dodávateľ poskytuje automaticky (napr. informácia o prijatí platby). Samotné znenie dohody pritom pri údajoch o jednotlivých službách obsahuje aj informáciu o tom, ktoré služby sú poskytované automaticky a ktoré, naopak, na základe podnetu druhej zmluvnej strany. Žalobcu nič neopravňuje spochybňovať vlastný a slobodný prejav vôle, vykonaný v čase uzavretia právneho úkonu. Dohoda jednoznačne vymedzuje, čo je protiplnením za jej uzatvorenie. Ak žalobca vyššie uvedenú odplatu nechcel platiť alebo dohodu zrušiť, mohol spraviť akýkoľvek prejav smerujúci k uvedenému následku. Predsa o tom, že on dohodu vlastne uzavrieť nechcel, sa nemohol dozvedieť pre účely tohto konania a od právneho zástupcu. Možnosti ukončenia Dohody sú upravené v sekcii III. ZÁVEREČNÉ USTANOVENIA, ktorá o. i. obsahuje zánik dohody z dôvodu zániku alebo splnenia záväzkov zo zmluvy, dohody strán, atď. Túto možnosť žalobca nevyužil. Žalovaný v prílohe predkladá vzor/ príklad „Dohody o zrušení Dohody o poskytovaní služieb“, a to za účelom preukázania reálnej možnosti dlžníka zrušiť dohodu o poskytovaní služieb.

Žalobca v podanej žalobe tvrdí, že úver je bezúročný, pretože zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu, pretože (i) nejde o náležitosť, v súvislosti s ktorou je možný záver o bezúročnosti, (ii) táto náležitosť je riadne v uzavretej zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená. K tvrdeniu o neuvedení konečnej splatnosti žalovaný uviedol, že z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. V zmysle výkladu Súdneho dvora EÚ vo veci C - 42/15 bráni úijné právo takému výkladu vnútroštátneho práva, v zmysle ktorého je bezúročnosť úveru možné spájať s náležitosťou, ktorú úijné právo neurčuje ako povinnú náležitosť zmluvy. Súdny dvor EÚ svojím výkladom teda vymedzil dve podstatné skutočnosti, a to že s inou náležitosťou, akou je náležitosť uvedená v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES nie je možné spájať záver o bezúročnosti, pretože takúto inú náležitosť nie je možné do vnútroštátnej úpravy ani uviesť. Druhou skutočnosťou je, že bezúročnosť úveru je možné spájať len s náležitosťou, ktorá spochybňuje možnosť posúdiť rozsah záväzku spotrebiteľa (čo termín konečnej splatnosti nie je, pretože ten žiadny rozsah nedefinuje. Rozsah záväzku vymedzuje počet a výška splátky, celková čiastka na splatenie a RPMN). Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene ZoSÚ a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená. Stalo sa tak novelou č. 279/2017 Z.z. (článok XII.), pričom jej prijatie bolo odôvodnený tým, že ide o zohľadnenie záverov Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 HomeCredit Slovakia, a.s./Klára Bíróová a v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak by „konečná splatnosť“ mala byť náležitosťou zmluvy v rámci zabezpečenia ochrany spotrebiteľa, potom nedáva ani zmena zákona, a ani samotné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ racionálny význam. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti,

pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Náležitosť „konečná splatnosť“ nepozná ani úijné právo a od 01.05.2018 ani vnútroštátne právo. Tento náležitosti tak nie je možné priradiť žiadny účel, ktorý by malo plniť, pretože ak by daný údaj nejaký účel plnil, potom by nebol vypustený zo zákona bez náhrady. Absencia účelu pri uvádzaní „konečnej splatnosti“ tak znamená aj to, že pri úvere do 30.04.2018 neuvedenie tohto údaju by pri formalistickom výklade zákona znamenalo bezúročnosť úveru, a od 01.05.2018 pri rovnakom úvere a pri jeho neuvedení by to neznamenalo nič. Je preukázané (aj obsahom rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15) že spôsob výkladu vnútroštátneho práva a implementácia smernice 2008/48/ES nebola správna a teda z neprávneho stavu, resp. stavu, ktorý odporuje cieľu, aký mal byť implementáciou smerníc EÚ dosiahnutý, nie je možné vyvodzovať záver o protiprávnosti. Požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Žalovaný ďalej uviedol, že úver môže byť bezúročný len vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybniť rozsah záväzku spotrebiteľa. Rozsah záväzku spotrebiteľa definujú iné ukazovatele: celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, RPMN a výška úveru. Na základe uvedeného žalovaný uviedol, že tvrdenia žalobcu o bezúročnosti úveru sú nesprávne a v rozpore so zákonom. K žiadnemu bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného nikdy ani nedošlo. Na základe uvedeného žalovaný žiadal, aby súd žalobu zamietol a priznal mu právo na náhradu trov konania. K vyjadreniu priložil Žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typ/Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, č. zmluvy (VS): XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.05.2015, Zmluvné dojednania Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., Dohodu o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.05.2015.

5. Žalobca v replike zopakoval svoju argumentáciu týkajúcu sa naliehavého právneho záujmu, ktorú uviedol v žalobe. Následne žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 12.07.2018, sp. zn. 20Co/63/2018, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 15.03.2018, sp. zn. 17Co/351/2017, rozsudok Krajského súdu Bratislava zo dňa 31.03.2016, sp. zn. 3CoPr/16/2014. Žalobca navyše doplnil, že žalobu o určenie neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy by mal konajúci súd posudzovať podľa § 137 psím. d) CSP, pretože určenie sa týka právnej skutočnosti podmienenej vôľou účastníkov napádaného právneho úkonu. Možnosť určovacej žaloby o určenie platnosti/ neplatnosti právneho úkonu je podmienená § 3 ods. 5 ZoOS. Žaloba je nepochybne tým procesnoprávnym úkonom, ktorým sa spotrebiteľ domáha takejto ochrany, pretože žalobou uplatňuje svoje právo na súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva. Na základe uvedeného žalobca nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že podaná žaloba je nedôvodná. K naliehavému právnomu záujmu vo vzťahu k Dohode o zrážkach zo mzdy žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/483/2014 zo dňa 18.11.2015. Žaloba nesúhlasí s tvrdením žalovaného o dobrovoľnosti uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy. Žalobca považuje tvrdenia žalovaného za rozporuplné, nakoľko na jednej strane žalovaný tvrdí, že uzavretej Dohody mohol žalobca odmietnuť, že bol poučený o dobrovoľnosti a na druhej strane tvrdí, že Dohoda predstavuje prostriedok zabezpečenia úhrady peňažnej pohľadávky z konkrétnej úverovej zmluvy. Žalobca má za to, že ak by Dohodu odmietol podpísať, žalovaný by mu požadovaný úver neposkytol. Žalobca ďalej uviedol, že určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru je výslovne zakotvené v § 11 ods. 4 ZoSÚ platného a účinného v čase podania žaloby, a teda by žaloba mala byť považovaná za prípustnú.

Žalobca poukázal na § 497 zákona č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov - Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“) a § 2 psím. l) ZoSÚ a podľa jeho názoru z uvedených ustanovení vyplýva, že skutočná výška úveru by mala korešpondovať skutočne poskytnutej čiastke úveru bez poplatku za uzavretie zmluvy. Tento postup, okrem nesprávnosti uvedenia obligatórnej náležitosti zmluvy o úvere, je podľa žalobcu potrebné považovať za nekalú obchodnú prax v súlade s rozsudkom NSSR sp. zn. 6Sžo/21/2013. Zákon o spotrebiteľských úveroch síce predpokladá okrem úrokov aj inštitút poplatku (§ 2 písm. g)), ale je nevyhnutné, aby sa ním platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. Podľa žalobcu je možné iba predpokladať, že tento poplatok je za uzavretie zmluvy, a teda za napísanie zmluvy a za posúdenie bonity záujemcu o úver. Aj keby sa pripustil takýto vedľajší predmet plnenia, žalobca považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorej zodpovedá poplatok za vedľajšie plnenie, ktoré si spotrebiteľ neobjednal a ktoré slúži výlučne v prospech dodávateľa. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe z 3. mája 2010 č.k. AZ 17 U 192/2010. Žalobca

je toho názoru, že zmluvné dojednanie „dohoda o započítaní poplatku za poskytnutie úveru so sumou úveru“ sa nejedná o individuálne zmluvné dojednanie.

Žalobca zotrval na svojich tvrdeniach uvedených v žalobe, že v zmluve o úvere je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, nakoľko žalobca do RPMN nezapočítal všetky náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Navyše doplnil, že nejednalo o dobrovoľné uzavretie Dohody o poskytovaní služieb. Pre žalobcu bolo nevýhodné zvyšovať si mesačné náklady na splátku úveru o splátku nejakej služby, pričom v zmluve nie je ani výška mesačnej splátky za poskytnutie služby dojednaná. Pri podpise zmluvy bol žalobca presvedčený, že keď odmietne takúto Dohodu podpísať, žalovaný mu úver neposkytne. Aj keď žalovaný argumentuje tým, že Dohoda je osobitne podpisovaná, žalobca poukazuje na skutočnosť, že žalovaný svoje tvrdenie ničím nepreukázal a podpísanú Dohodu o poskytnutí služieb v konaní doposiaľ nepredložil. Žalobcovi nie je známy prospech z uvedenej služby. Žalobca uviedol, že § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Uvedené ustanovenie vyžaduje presnú špecifikáciu, či je zmluva uzatvorená na dobu neurčitú alebo na dobu určitú a tiež špecifikáciu konečnej splatnosti úveru vo forme uvedenia konkrétneho dňa. Následne žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu Trnava zo dňa 08.01.2018 sp. zn. 23Co/130/2017, Krajského súdu Trnava zo dňa 20.02.2019 sp. zn. 23Co/104/2018, Krajského súdu Trnava zo dňa 12.02.2019 sp. zn. 32Csp/241/2017. Žalobca je toho názoru, že tvrdenie žalovaného o tom, že termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úvere zaslanom dlžníkovi až po podpise Zmluvy o úvere nemôže obstáť. Ďalej žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu Žilina zo dňa 31.07.2018 sp. zn. 11Co/112/2018, rozsudok Krajského súdu Trnava zo dňa 12.03.2019 sp. zn. 11Csp/44/2018.

6. Žalovaný sa k replike žalobcu nevyjadril.

8. Podľa § 177 ods. 2 písm. b) CSP, pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ak strany s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia.

9. Súd vyzval strany sporu, aby sa vyjadrili, či súhlasia s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania, či navrhujú vykonať ďalšie dôkazy a v prípade, že navrhujú vykonanie ďalších dôkazov, aby ich označili resp. predložili súdu. Strany boli v zmysle § 157 ods. 2 CSP poučené, že ak sa v stanovenej lehote nevyjadria, bude súd predpokladať, že nemajú námietky a nenavrhujú vykonať ďalšie dôkazy. Strany sporu zhodne oznámili súdu, že súhlasia s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania a nenavrhli žiadne ďalšie dôkazy.

10. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, a to žalobou doručenu konajúcemu súdu dňa 14.10.2019, Žiadosťou o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typ/Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, č. zmluvy (VS): XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.05.2015, Zmluvnými dojednaniami Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu spoločnosti PROFÍ CREDIT Slovakia s.r.o., Dohodou o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.05.2015, Žiadosťou o vykonávanie zrážok zo mzdy zo dňa 11.07.2016, písomným vyjadrením žalovaného k žalobe zo dňa 25.11.2019, replikou žalobcu zo dňa 03.01.2020 a zistil tento skutkový stav veci:

14. Medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom došlo dňa 28.05.2015 k uzavretiu Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX, na základe Žiadosti žalobcu zo dňa 26.05.2015, ktorej text obsahoval identifikačné údaje žalobcu a žalovaného. V bode 5. Zmluvy boli údaje o požadovanom úvere napísané mechanickým zariadením a v časti bodu 6. boli údaje o schválenom revolvingovom úvere, zapísané ručne. Výška poskytnutého úveru v zmysle Zmluvy predstavovala sumu 870 Eur, ktorú mal žalobca zaplatiť v 36 mesačných splátkach po 30,67 Eur. V tom istom bode bol okrem toho aj údaj o celkovej mesačnej platbe vo výške 50,56 Eur, s tým, že časť mesačnej splátky tvorila platba podľa dohody o poskytovaní služieb. Celková suma, ktorú mal žalobca zaplatiť na poskytnutý úver vrátane nákladov, predstavovala výšku 1.191,12 Eur, RPMN predstavovala 26,68 %, priemerná RPMN bola vo výške 37,67 %, ročná úroková sadzba úveru bola vo výške 17,45 % a poplatok za poskytnutie úveru predstavoval sumu 87 Eur. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli Zmluvné dojednania Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu spoločnosti PROFÍ CREDIT Slovakia s.r.o.. Dňa 28.05.2015 strany sporu uzatvorili aj Dohodu o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX, podľa ktorej jej uzavretie je dobrovoľné, nie je podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom, úvere a dlžník má možnosť odmietnuť jej uzavretie tým, že ju nepodpíše.

15. Z tvrdení strán sporu je nesporné, že medzi žalobcom a žalovaným došlo popri uzatvorení predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj k uzatvoreniu Dohody o poskytovaní služieb. Rovnako nesporné je, že sa medzi stranami sporu jedná o spotrebiteľský právny vzťah, čo vyplýva z povahy záväzku, z názvu zmluvy, ako aj z právneho postavenia strán sporu, pričom túto skutočnosť strany sporu nenamietajú.

16. Za spornú skutočnosť súd považuje otázku platnosti Dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá bola uzatvorená spolu so Zmluvou o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu.

17. Ďalšími spornými skutočnosťami medzi stranami sporu je správnosť výšky poskytnutého úveru, správnosť uvedenia údajov o celkových nákladoch a výške RPMN, ako aj otázka správneho uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru v spotrebiteľskej zmluve revolvingového typu.

18. Podľa čl. 2 bod 2.5 a čl. 10 bod 10.1 Zmluvných dojednaní Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu: „Poplatok za poskytnutie úveru je splatný v deň uzavretia Zmluvy o RÚ. Poplatok za poskytnutie úveru sa uhrádza jeho započítaním so sumou úveru a rozdiel bude vyplatený na účet Dlžníka; týmto nie je dotknuté ustanovenie nasledujúcich odsekov.“ Taktiež zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ako ja z tvrdení strán sporu vyplýva, že žalovaný poukázal na účet žalobcu úver vo výške 783 Eur, a to z dôvodu, že žalovaný si po poskytnutí úveru automaticky započítal poplatok za poskytnutie úveru voči žalobcovi v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami zmluvy.

19. Zo Zmluvy vyplýva, že RPMN bola dojednaná vo výške 26,68 %. Na druhej strane z prepočtu žalobcu podľa internetovej kalkulačky vyplýva, že pri úvere vo výške 870 Eur, 36 mesačných splátkach vo výške 50,56 Eur (mesačná splátka spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb), a uhradenom poplatku za poskytnutie úveru vo výške 87 Eur je zrejme, že RPMN z poskytnutého úveru je vo výške 89,69 %.

20. Zo Zmluvy vyplýva, že neobsahuje presný termín konečnej splatnosti úveru, ani údaj o splatnosti prvej splátky. Z jej obsahu vyplýva iba údaj o počte mesačných splátok, a to 36. Ďalej z čl. 2 bod 2.1 Zmluvných dojednaní vyplýva, že Dlžník podpisom a odovzdaním Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru veriteľovi súhlasí s tým, že termín splatnosti splátky bude v prípade schválenia jeho žiadosti stanovený na konkrétny deň medzi v poradí prvým až pätnástym dňom (vrátane) kalendárneho mesiaca takto: v nadväznosti na deň poskytnutia úveru (ods. 2.3) bude dátum splatnosti prvej splátky určený na deň medzi v poradí prvým až pätnástym dňom (vrátane) kalendárneho mesiaca nasledujúceho po Dni poskytnutí úveru tak, že medzi Dňom poskytnutia úveru a dňom splatnosti prvej splátky bude doba nie kratšia ako 32 za sebou idúcich kalendárnych dní (vrátane) a súčasne nie dlhšia ako 48 za sebou idúcich kalendárnych dní (vrátane). Splatnosť nasledujúcej splátky v príslušnom mesiaci bezprostredne nasledujúcom po splatnosti predchádzajúcej splátky bude v deň s číselným poradím rovnakým ako číselné poradie dňa splatnosti predchádzajúcej splátky v príslušnom predchádzajúcom mesiaci.

21. Súd preskúmal podanú žalobu a na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že podaná žaloba je dôvodná.

22. Podľa § 137 písm. a), b), c), d) CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä: a) o splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

23. Vzhľadom k tomu, že žalobca sa domáhal určenia neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy a určenia, že zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu je bezúročná a bez poplatkov, súd v prvom rade skúmal prípustnosť uvedenej žaloby v zmysle § 137 CSP. Súd skúmal naliehavý právny záujem žalobcu na takomto určení. Zmluva o revolvingovom úvere je nepochybne zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle ZoSÚ. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je účinným procesným nástrojom ochrany práva žalobcu, či je možné žalobou dosiahnuť odstránenie spornosti práva, či zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť nasledovať ďalšie súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je potrebné skúmať so zreteľom na individuálne okolnosti prípadu, predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby a konečný

zmysel žalobcom navrhovaného rozhodnutia. Pri skúmaní podmienok umožňujúcich riešenie práva, resp. právneho vzťahu súdnym rozhodnutím treba vychádzať z toho, že naliehavý právny záujem na určení práva má žalobca - spotrebiteľ, ktorého špecifické postavenie, ako slabšej strany v spore, osvedčuje predovšetkým úprava v komunitárnom práve, početná judikatúra súdov, vnútroštátna právna úprava.

24. V danom prípade, postavenie žalobcu pri vyslovení (ne)existencie nároku žalovaného na zrážky zo mzdy, nároku žalobcu na určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, aj v súvislosti s namietanými neprijateľnými zmluvnými podmienkami, sa stane istejšie, lebo žalobca nebude vystavený, zo strany žalovaného riziku vymáhania úveru vo výške, ktorá by mu neprináležala z dôvodu nedodržania zákonných podmienok pre uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to zvlášť za stavu, pokiaľ si žalovaný zabezpečoval úhrady prostredníctvom zrážok zo mzdy žalobcu. Žalobca nedokázal ovplyvniť zastavenie zrážok zo mzdy bez súdneho rozhodnutia, pretože jeho zamestnávateľ by vykonával zrážky zo mzdy naďalej, riadiac sa len pokynmi žalovaného. Keďže je nepochybné, že zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu a s ňou súvisiace dohody sú stále platné a žalobca sa nedomáha v danom konaní aj splnenia povinnosti, teda vydania bezdôvodného obohatenia, mal súd za to, že v zmysle uvedeného existuje u žalobcu naliehavý právny záujem na predmetných určeníach. Taktiež je možné odvodiť existenciu naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení, a to s poukazom na znenie § 11 ods. 4 ZoSÚ (platný v čase rozhodovania súdu), podľa ktorého spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. Naliehavý právny záujem žalobcu na určovacej žalobe vyplýva z osobitného predpisu.

25. Podľa § 52 ods. 1 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

26. Podľa § 52 ods. 2 OZ, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

27. Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

28. Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

29. Podľa § 53 ods. 1 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

30. Podľa § 53 ods. 2,3 OZ, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

31. Podľa § 53 ods. 4 OZ, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä: k) ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku, l) obmedzujú prístup k dôkazom alebo ukládajú spotrebiteľovi povinnosť niesť dôkazné bremeno, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, mala niesť iná zmluvná strana, o) oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou, alebo ktoré priznávajú právo zmluvu vykladať iba dodávateľovi.

32. Podľa § 53 ods. 5 OZ, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

33. Podľa § 2 písm. l) ZoSÚ účinného v čase uzavretia zmluvy, celkovou výškou spotrebiteľského úveru je maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

34. Podľa § 9 ods. 2 písm. d) ZoSÚ v účinnom znení, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa OZ musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

35. Podľa § 9 ods. 2 písm. f), g), k) ZoSÚ účinného v čase uzavretia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa OZ musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru; celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie; ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

36. Podľa prílohy č. 2 ZoSÚ, základná rovnica vyjadrujúca rovnosť poskytnutého spotrebiteľského úveru na jednej strane a splátok a poplatkov na strane druhej. Základnou rovnicou, ktorá vyjadruje ročnú percentuálnu mieru nákladov, kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej, je:

$$\sum_{k=1}^m m' (1 + X)^{-tk} = \sum_{l=1}^n D_l (1 + X)^{-Sl}$$

37. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. Preto treba aspoň rámcovo vymedziť, ktoré, resp. aké podmienky v spotrebiteľských zmluvách sa považujú za neprijateľné, pričom dôsledkom je to, že sú zo zákona neplatné. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ dobromyseľne uzatvára zmluvu a právom očakáva, že dodávateľ ako odborník, „profesionálne znalý podnikateľ“ dodáva tovar alebo služby so zárukou kvality.

38. Zákonodarca vymedzil všeobecnú zásadu, podľa ktorej spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať také ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Ak by zmluva obsahovala ustanovenia spôsobujúce nerovnováhu v právach a povinnostiach, ale v neprospech spotrebiteľa, takáto podmienka by v zmysle tejto právnej úpravy nebola neplatná. Čo treba rozumieť „značnou nerovnováhou“, možno vylúčiť z úpravy neprijateľných podmienok upravených v § 53 ods. 4 OZ. Za značnú nerovnováhu treba vždy považovať také právne postavenie spotrebiteľa, ktoré mu nedovoľuje alebo značne obmedzuje uplatňovanie nárokov, ktorými sa domáha riadneho plnenia zo zmluvy, resp. nápravy už prijatého plnenia (vrátane uplatnenia nárokov vyplývajúcich zo zodpovednosti za vady, omeškanie či škodu), alebo ktoré sa týkali možnosti odstúpenia od zmluvy.

39. Zvýšenú ochranu spotrebiteľa zákonodarca uzákonil aj v osobitných právnych predpisoch, ktoré majú k OZ špeciálny vzťah, lebo konkretizujú a dopĺňajú ochranu spotrebiteľa pri rôznych záväzkoch, v ktorých vystupuje spotrebiteľ ako zmluvná strana. Jedným z takýchto právnych predpisov je aj ZoSÚ, ktorý upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru, podmienky na udelenie povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov, podmienky na výkon činnosti veriteľa a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa. Okrem vyššie spomenutých upravuje aj formy porušenia povinnosti dodávateľom s dôsledkom bezúčinnosti a bezpoplatkovosti úveru (§11 ZoSÚ).

40. Ako už vyššie súd ustálil, vzťah strán sporu je vzťahom spotrebiteľským, a teda uvedená zmluva spĺňa náležitosti spotrebiteľskej zmluvy v zmysle zákonných definícií jednak § 53 ods. 1 a nasl. OZ a tiež v zmysle ZoSÚ, platného a účinného v čase dojednania predmetnej zmluvy. Daný vzťah založený zmluvou je potrebné hodnotiť cez príslušnú právnu úpravu prijatú na ochranu spotrebiteľa. Akákoľvek dohoda v spotrebiteľskej zmluve, ktorá zhoršuje postavenia spotrebiteľa alebo ktorou sa spotrebiteľ vopred vzdáva svojich práv, je neprípustná. Spotrebiteľské zmluvy by mali byť vyvážené a nemožno akceptovať, aby spotrebiteľ mal menej práv ako dodávateľ. Žalovaný vo vzťahu k Dohode o zrážkach zo mzdy poukazyval na skutočnosť, že predmetná dohoda nebola podmienkou pre poskytnutie spotrebiteľského úveru a spotrebiteľ mal možnosť odmietnuť jej uzavretie. Zároveň tvrdil, že predmetná dohoda je individuálnym zmluvným dojednaním. Niet pochýb o tom, že dohoda o zrážkach zo mzdy, vzhľadom na jej formulárové znenie nemá charakter individuálne dojednaných zmluvných ustanovení, ktorých obsah by žalobca mohol prípadne ovplyvniť. Predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy tak ako je naformulovaná nespĺňa podmienku, že nesmie spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že Dohoda o zrážkach zo mzdy bola neoddeliteľnou súčasťou formulárovej zmluvy. Spôsob uzatvárania Dohody spolu s predmetnou spotrebiteľskou zmluvou, ako aj jej samotný text nasvedčovali tomu, že spotrebiteľ nemal možnosť odmietnuť podpísanie predmetnej Dohody. Navyše samotná spotrebiteľská zmluva, ako aj Zmluvné dojednania v čl. 8 bod 8.4 obsahujú vo svojom texte priamy odkaz a súvis s Dohodou o zrážkach zo mzdy. Z uvedeného bodu vyplýva určitá povinnosť pre dlžníka v prípade, že „Ak zamestnávateľ nevykoná zrážku zo mzdy...“. Z uvedeného vyplýva, že ak by Dohoda o zrážkach zo mzdy mala byť individuálne dojednaným právnym úkonom, v spotrebiteľskej zmluve by sa vopred nemali nachádzať žiadne ustanovenia odkazujúce na individuálne dojednaný právny úkon. Zároveň takýto priamy súvis potvrdzuje skutočnosť, že podpísanie Dohody o zrážkach zo mzdy bolo podmienkou uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy.

41. Medzi neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve podľa § 53 ods.4 OZ patria okrem iného aj ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nespĺnením jeho záväzku § 53 ods. 4 písm. k), obmedzujú spotrebiteľovi prístup k dôkazom alebo ukladajú spotrebiteľovi povinnosti niesť dôkazné bremeno, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, mala niesť iná zmluvná strana § 53 ods. 4 písm. l) OZ a ktoré oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou, alebo ktoré priznávajú právo zmluvu vykladať iba dodávateľovi § 53 ods. 4 písm. o). Práve uvedená Dohoda o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť tieto vyššie uvedené neprijateľné podmienky, keďže iba jej predložením zamestnávateľovi žalobcu a oznámením výšky jeho dlhu podľa vlastného uváženia žalovaného, je zamestnávateľ povinný vykonávať zrážky zo mzdy žalobcu bez toho, aby uvedená žalovaným požadovaná pohľadávka voči žalobcovi prešla súdnym prieskumom jej oprávnenosti. V danom prípade je nepochybné, že na základe predmetnej Dohody o zrážkach zo mzdy došlo k realizácii plnení v prospech žalovaného. Ako vyplýva zo samotného znenia Dohody o zrážkach zo mzdy, zamestnávateľ spotrebiteľa je povinný tieto splátky a teda zrážky zo mzdy vykonávať v prospech veriteľa až do doby, kým veriteľ zamestnávateľovi písomne oznámi, že všetky jeho pohľadávky, vzniknuté na základe alebo v súvislosti so Zmluvou o revolvingovom úvere, sú splatené a teda do vyplatenia všetkých úverov, prípadných revolvingov s príslušenstvom, zmluvných pokút a nákladov súdnych (rozhodcovských) konaní, ak vznikli preukázateľne. Je teda možné, že v rámci takto žalovaným vyčíslenej pohľadávky sa môžu ocitnúť aj nároky, ktoré sú sporné a ktorých spornosť je takto vyňatá zo súdneho prieskumu. Súd konštatoval, že predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy umožňuje žalovanému obchádzať účinnú justičnú kontrolu a z toho dôvodu ju súd považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda podľa § 53 ods. 5 OZ za neplatnú.

42. V súvislosti s nesprávne uvedenou hodnotou RPMN súd poukazuje na to, že presný výpočet hodnoty RPMN zaručuje použitie vzorca stanoveného pre výpočet tejto hodnoty, ktorý tvorí prílohu ZoSÚ. Použitie interaktívnej kalkulačky zverejnenej na portáli finančnej osvetly pre výpočet hodnoty RPMN je orientačného charakteru, nakoľko vyššie uvedený vzorec obsahuje širší rozsah parametrov potrebných pre výpočet RPMN. Žalovaný postupoval na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy a uvedená RPMN nepresahovala dvojnásobok RPMN zverejneného na webovej stránke Národnej banky Slovenska.

43. ZoSÚ jednoznačne stanovuje povinnosť veriteľa uviesť presnú celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ v súvislosti s poskytnutým úverom zaplatiť a do tejto sumy majú byť započítané všetky

náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Súd poukazuje na skutočnosť, že ak je v zmluve vyjadrená celková čiastka správne, v zmluve nie je správne uvedená výška splátky a naopak, nakoľko matematickým prepočtom splátok a výšky splátok je preukázané, že žalobca mal žalovanému zaplatiť celkovú čiastku spotrebiteľského úveru vo vyššej sume, ako je suma celkovej čiastky uvedená v zmluve. Súd považuje za správne tvrdenie žalobcu, že v zmysle § 497 ObZ a § 2 písm. l) ZoSÚ skutočná výška úveru by mala korešpondovať skutočne poskytnutej čiastke úveru bez poplatku za uzavretie zmluvy. Žalobca správne poukázal na skutočnosť, že takýto postup je považovaný za nekalú obchodnú prax v súlade s rozsudkom NSSR sp. zn. 6Sžo/21/2013, v zmysle ktorého súčasťou celkovej výšky spotrebiteľského úveru nie je poplatok za poskytnutie pôžičky, ktorý má charakter odmeny poskytovateľovi úveru a treba ho považovať za náklady spotrebiteľského úveru. Tento postup veriteľa mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa k poskytnutej službe - úveru. Do celkovej výšky úveru nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmena za záväzky z dôvodu úveru, napr. administratívne poplatky a iné. ZoSÚ síce predpokladá okrem úrokov aj inštitút poplatku (§ 2 písm. g), ale je nevyhnutné, aby sa ním platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. Z obsahu spotrebiteľskej zmluvy ani zo Zmluvných dojednaní nevyplýva podrobnejší účel takéhoto poplatku za poskytnutie úveru. Žalobca môže iba predpokladať, že tento poplatok je za uzavretie zmluvy, a teda za napísanie zmluvy a za posúdenie bonity záujemcu o úver. Aj keby sa pripustil takýto vedľajší predmet plnenia, súd sa stotožňuje s názorom žalobcu, že sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorej zodpovedá poplatok za vedľajšie plnenie, ktoré si spotrebiteľ neobjednal a ktoré slúži výlučne v prospech dodávateľa. Súd na základe uvedených skutočností konštatuje, že spotrebiteľská zmluva neobsahuje presnú celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ v súvislosti s poskytnutým úverom zaplatiť, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľskej zmluvy.

44. Zo znenia § 9 ods. 2 písm. f) účinného v čase uzatvorenia zmluvy, vyplývala požiadavka zákonodarca, aby zmluva obsahovala dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V tejto súvislosti súd poukazuje na správnosť tvrdení žalovaného o tom, že náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná újinné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene ZoSÚ a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania újinného práva bola vylúčená. Stalo sa tak novelou č. 279/2017 Z.z. (článok XII.), pričom jej prijatie bolo odôvodnené tým, že ide o zohľadnenie záverov Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 HomeCredit Slovakia, a.s./Klára Bíróová a v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z jazykového výkladu súčasného znenia § 9 ods. 2 písm. d) ZoSÚ, vyplýva, že zákonodarcu požaduje uvedenie doby trvania a nie lehoty trvania spotrebiteľského úveru, pričom doba trvania zmluvy môže byť vyjadrená tak konkrétnym dátumom, ako aj iným určitým a zrozumiteľným vyjadrením časového úseku. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd je toho názoru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje dostatočne presné vyjadrenie doby trvania zmluvy. Zo Zmluvy je zrejme iba údaj o 36 mesačných splátkach, ktorý sám o sebe nepostačuje pre logický výpočet doby trvania zmluvy. Žalovaný medzi údajmi o požadovanom a schválenom spotrebiteľskom úvere revolvingového typu neuviedol ani konkrétny a presný dátum splatnosti prvej mesačnej splátky, ktorý by v spojitosti s počtom mesačných splátok poskytol spotrebiteľovi možnosť jednoduchým výpočtom určiť dobu trvania zmluvy. Vyššie citovaný čl. 2 bod 2.1. Zmluvných dojednaní vzhľadom na zložitosť svojho znenia a s tým spojenú možnú nepresnosť určenia termínu prvej splátky neposkytuje rovnovážne postavenie medzi dodávateľom a spotrebiteľom v takej miere a podobe, ako to požaduje zákonodarcu. Z uvedeného dôvodu súd konštatuje, že v zmluve chýba údaj o dobe trvania zmluvy, čo má za následok bezpoplatkovosť a bezúročnosť spotrebiteľského úveru.

45. Súd v súlade so zásadou ex offo súdnej kontroly neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách dopĺňa, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje náležitosť týkajúca sa uvedenia predpokladov potrebných pre výpočet RPMN. Žalovaný neuviedol jasne a zrozumiteľne, ktoré konkrétne údaje boli použité pre výpočet RPMN, vrátane matematického výpočtu RPMN podľa príslušného vzorca. Takéto uvedenie je podstatné z pohľadu orgánov kontroly a informovania spotrebiteľa. O tom, že je v zmluve o spotrebiteľskom úvere potrebné bližšie špecifikovať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN svedčí aj znenie dôvodovej správy k zákonu o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorej „v záujme každého veriteľa, ktorého zámerom je zodpovedné podnikanie a poskytovanie spotrebiteľských úverov je poskytnutie čo najkomplexnejšieho rozsahu informácií“. Právnym následkom porušenia vyššie uvedenej povinnosti žalovaného je bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru.

46. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s),z) a aa).

47. V súlade s vyššie uvedenými skutočnosťami a citovanými zákonnými ustanoveniami súd konštatuje, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 28.05.2015 neobsahuje obligatórne náležitosti, a to podľa § 9 ods. 2 písm. f), g), k) ZoSÚ účinného v čase uzavretia zmluvy. Z uvedeného dôvodu súd určil, že spotrebiteľský úver podľa Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 28.05.2015 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

48. Podľa § 337 ods. 3 CSP, súd aj bez návrhu uznesenie o neodkladnom opatrení zruší rozhodnutím, ktorým žalobe vo veci samej vyhovel.

49. V zmysle vyššie uvedeného ustanovenia súd rozhodol o zrušení uznesenia sp. zn. 9Csp/170/2019 zo dňa 05.11.2019, ktorým nariadil neodkladné opatrenie v prejednávanej veci po začatí konania.

50. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

51. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

52. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným rozhodnutím, ktoré vydá súdny úradník.

53. V súlade so zásadou úspechu, ktorá sa uplatňuje pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, by súd mal žalobcovi priznať nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, keďže žalobca bol v konaní plne úspešný, avšak úspešnému žalobcovi nevznikli žiadne preukázateľné trovy konania, nakoľko nebol zastúpený advokátom a ako spotrebiteľ bol v zmysle zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov, oslobodený od súdnych poplatkov. O trovách konania súd rozhodol v zmysle vyššie citovaných ustanovení zákona tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znova od doručenia opravného uznesenia, len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 127 ods. 1 CSP). Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť podľa § 365 ods. 1, 2, 3 CSP len tým, že : a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch v exekučnom konaní.